

Posudek na bakalářskou práci

Elišky Pospíšilové

Eva - poradna pro ženy a dívky v nouzi při Diecézní charitě

Tato práce se řadí k sérii mnou vedených bakalářských prací, které zkoumají organizace založené po roce 1989, jež lze definovat jako ženské či proženské, širším rámcem tázání pak je povaha občanského aktivismu vedeného ženami a zaměřeného na pomoc ženám.

Předložená bakalářská práce je specifická tím, že se zabývá takto zaměřenou charitativní organizací, a jejím cílem je zjistit, jaká specifika to přináší pro její cíle a činnost ve srovnání s jinými organizacemi z této skupiny. Téma práce je tedy dobře odůvodněné, adekvátní je také volba výzkumného materiálu a metody případové studie, jež kombinuje zpracování dokumentů organizace a polostrukturované rozhovory se všemi jejími pracovnicemi za účelem jednak historiografického popisu organizace a jednak analýzy subjektivního vnímání její činnosti aktérkami.

Provedení tohoto úkolu zůstalo však dle mého názoru do značné míry na půl cestě, neboť jak teoretické ukotvení, tak analýzy, by vyžadovaly hlubší propracování. Struktura práce je dobrá, logická, i když považuji za nadbytečnou míru pozornosti, kterou autorka věnovala postavení žen v církvi, jež nebylo předmětem práce a mělo v ní hrát pouze roli dílčího kontextu. Představení definic a charakteristik nevládního neziskového sektoru i poznatků k současnému českému ženskému aktivismu je standardní a využívá relevantní literatury, ale stává se pouhou řadou konspektů tím, že autorka jasně neuvádí relevanci prezentovaných teorií pro svou práci, nezdůvodňuje, proč ze sekundární literatury vybírá dané pasáže. Představení charitativních organizací je ještě problematičtější v tom smyslu, že autorka nereflektuje rozdíl mezi sekundární odbornou literaturou a sebepropagující literaturou, přestože na to byla upozorněna a přesto, že sekundární odborná literatura k této oblasti existuje. Výsledkem je nekritické přejímání sebe prezentace charitativních organizací. V této části práce nesplnila jeden z jejích hlavních cílů, a sice identifikovat rozdíly mezi ženskými organizacemi mimo církve a při církvích. Jednotlivé podkapitoly postrádají shrnutí, relevantní teze, tedy jak bylo řečeno, odůvodnění toho, proč byly sepsány. Kapitola ženy v církvi obsahuje množství zcela irelevantních subtémat jako například role otce ve výchově, teologické otázky, religiozita mužů a žen atd., což svědčí to o tom, že autorka neudržela linii svého tázání. Povšechná historie postavení ženy v církvi je pro práci rovněž irelevantní. Kladem sice je, že autorka důsledně a standardně odkazuje, zvolené zdroje jsou však až na výjimky (Matoušek) problematické, a celé tyto pasáže teoretickou část uměle nafukují, aniž by zároveň byla provedena samostatná a relevantní teoretická rozvaha. Přestože místy probleskují relevantní teze, dobře využitelné jako teoretická východiska, zdá se, že jako takové nejsou rozpoznány a střídají se s vyloženým balastem. Z genderové perspektivy zaráží nekritické přejímání genderových stereotypů autorkou.

V analytické části je solidně představena metoda, vzorek, okolnosti výzkumu, etika výzkumu, i když ani zde nedokázala autorka vyselektovat, co je pro její výzkum relevantní a co ne. Vlastní analýza je nedotažená. Historiografická rekonstrukce historie a činnosti organizace je sice poctivě sepsána s odkazováním na zdroje, ale chybí jí nadhled, jasnější struktura, schopnost samostatného reflektujícího komentáře. Jak popis historie, tak pokus o kvalitativní analýzu jsou mnohdy nahrazeny rozsáhlými citáty, takže poměrně slabá je i schopnost parafráze. Analýza rozhovorů sice směřuje k adekvátnímu strukturování, interpretační výkon je však zatím pouze prvoplánový a spíše výroky opakuje než kóduje. Autorka sympaticky

vyjadřuje úctu a obdiv ke svým narátorkám, ale do jisté míry jí to brání v potřebném analytickém odstupu. Přesto v Závěrech najdeme řadu zajímavých zjištění, která naznačují zatím ne zcela využitý potenciál materiálu.

Práci lze, navzdory mém přesvědčení o její nevyzrálosti, v rámci základních požadavků na bakalářskou práci doporučit k obhajobě, hodnocení však nemůže být v žádném případě lepší než „dobře“.

V Rožtokách 6.9.2011

PhDr. Hana Havelková, Ph.D.
Vedoucí bakalářské práce